

christiaan b. van veen

**kora en haar
papegaai**

Kora en haar papegaai

Christiaan B. van Veen

Kora en haar papegaai

Met illustraties van Marguérite Lagaay

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Kora vindt iets

Er loopt een klein donker meisje in het bos. Het is Kora. Twee korte vlechten bengelen op haar rug. Krek-krak, kraken de takjes onder haar blote voeten. Ze bukt zich en raapt een grote tak op.

„Hier heb ik een lange!”

„En daar ligt er ook een,” antwoordt Moengo.

Moengo is haar vriendje.

Wat gaan ze met die takken doen? Het is geen geheim, hoor, je mag het best weten. Ze bouwen een hut. Daar staat hij! Ziet hij er niet mooi uit? De takken zijn schuin tegen elkaar aan gezet. Dat gat is de deur.

Nu gaan ze de hut nog groter maken.

„Ik ga naar binnen,” zegt Kora.

„Ik ook,” zegt Moengo.

Weg zijn ze, verdwenen in de hut. Ze kunnen er net met zijn tweeën in.

„Wat donker is het hier,” vindt het jongetje.

„Ja,” antwoordt Kora, „maar dat geeft niet, dat hoort zo.” Op handen en voeten kruipt ze naar buiten en Moengo komt achter haar aan. Ze wil gaan staan. Maar wat is dat? O, Moengo grijpt haar been vast! Ze rolt bijna ondersteboven en geeft een gillette. Moengo lacht erom en wil ook gaan staan. Maar daar rolt hij zelf op de grond, want nu heeft Kora hem vlug aan een been getrokken. Wat moeten ze

lachen! Ze vallen over elkaar heen en hebben dolle pret. Maar Moengo vindt het opeens niet leuk meer. Hij zegt: „Laten we twee hutten bouwen, één voor jou en één voor mij. Jij mag deze.”

Dat is een goed idee!

„Ik help je,” belooft Kora. IJverig loopt ze rond en zoekt, zoekt . . .

Opeens blijft het meisje stokstijf staan. Wat is dat? Daar beweegt iets. Er ritselt iets in die struik. Voorzichtig doet ze een stapje naar voren. Wat zal het zijn? Kora krijgt het er warm van, haar hartje bonst ongerust. Het is toch geen slang? Vader en moeder zeggen altijd, dat ze voor zo'n beest moet oppassen. Slangen zijn gevaarlijk, die kunnen bijten. Het meisje kijkt om zich heen. Ginds loopt Moengo. Die is druk met zoeken. Zal ze hem roepen? Hij is een jongen, die durft vast wel . . . Nee, ze doet het niet.

Hoor, daar ritselt het weer! Kora wordt nieuwsgierig, ze buigt zich naar voren en . . . „Krrè, krrè,” klinkt het plotseling dichtbij. Kora maakt een luchtsprong van de schrik. Maar dan is ze gerust, want ze weet het al. Ze bukt zich en gluurt tussen de bladeren door. En wat ziet ze? Op een tak zit een vogeltje, een jonge papegaai. Dat is leuk! Och, als ze die eens kon vangen. Dan kon ze hem tam maken.

Het meisje kijkt vlug achterom. Waar is Moengo? Hij mag niet weten, waar de papegaai zit. Nee hoor, anders vangt hij hem. Dan is zij hem kwijt. Zij zag het vogeltje het eerst.

Moengo komt aanlopen. Hij heeft een dikke tak in de hand. „Kun jij niets vinden?” vraagt hij.

Kora weet niet goed, wat ze zeggen moet, ze wordt een beetje rood.

„Wat is er?” vraagt hij weer.

Kora kleurt nog roder.

„Daar ligt een grote tak, zeg,” wijst ze.

Ja, nu ziet Moengo die grote tak ook. Hij loopt ernaar toe en bukt zich om hem op te rapen.

„Krrè, krrè!”

Verwonderd draait het jongetje zich om. Wat maakt Kora een raar geluid! Wat heeft dat te betekenen?

„Krrè, krrè,” klinkt het weer.

Maar dat doet Kora niet, het geluid komt uit die struik, merkt Moengo. Op zijn knieën gaat hij ervoor zitten en loert rond. De takken heeft hij neergelegd. „O, een papegaai, ik zie een papegaai,” roept hij blij, „die is voor mij.”

Zie je wel! Dat had Kora al gedacht. Moengo zal hem vangen. Maar dat is niet eerlijk, zij zag het diertje toch het eerst.

„Hij is van mij, hoor,” zegt ze boos en ze stampet met haar voet op de grond. „Ik heb hem gevonden.”

Maar Moengo trekt er zich niets van aan. Dat maakt Kora nog bozer. „Blijf eraf, het is mijn papegaai!” Ze balt haar vuisten.

Moengo luistert niet. „Ik zal hem even vangen,” zegt hij. Hij duwt de takken op zij en steekt zijn hand naar de vogel uit.

„Au, au, au!” Daar staat Moengo te dansen en te springen als een wilde boskat. Zo'n pijn heeft hij!

De papegaai heeft hem in zijn vinger gepikt. Net goed, denkt Kora, dan moet hij maar van mijn papegaai afblijven. Dat is niet aardig van haar. Maar ze krijgt toch medelijden met haar vriendje. Ze pakt hem bij zijn arm en zegt: „Doet

het zo'n pijn? Ga maar naar huis, hoor."

Snikkend, met tranen op de wangen, loopt Moengo weg, naar zijn moeder.

Mandri, de grote broer van Kora, zit in het gras. Hij ziet Moengo lopen en staat op. Hij slaat een arm om Moengo heen.

„Wat is er gebeurd? Heeft Kora je pijn gedaan?" vraagt hij.

„Nee . . . ik . . . ik . . .," snikt het jongetje.

„Waar is ze?" vraagt Mandri.

„Dáár," wijst Moengo en hij loopt verder.

Mandri haalt zijn schouders op. Hij begrijpt er niets van. Weet je wat? Hij zal eens gaan kijken, wat zijn zusje doet. Hij zal haar besluipen.

Als Mandri dicht bij haar gekomen is, verstopt hij zich achter een boom. Voorzichtig kijkt hij langs de stam. Wat doet Kora vreemd! Ze zit op haar hurken bij een struik. Wil ze soms op haar hoofd gaan staan of speelt ze verstoppertje?

„Kom dan, kom dan," roept ze. Mandri ziet niemand.

„Kom toch, kom maar!"

Mandri springt achter de boom vandaan en zegt: „Ik kom al."

Kora schrikt even, dan roept ze opgewonden: „Kijk eens hier, kijk eens, een papegaai!"

Mandri kan zijn oren niet geloven. Hij bukt zich en gluurt tussen de bladeren. „Warempel, nog een jonge ook! Die moeten we vangen! Blijf jij even hier?"

Kora knikt.

Even later komt Mandri terug met een banaan en een doek. Op een open plekje legt hij een paar stukjes van de vrucht

neer. „Nu zal ik hem laten proeven,” zegt hij en houdt de rest aan het beestje voor.

De vogel vindt de banaan zo lekker, dat hij uit de struik te voorschijn springt om de andere stukjes ook op te eten. Nu gooit Mandri hem vlug de doek over de kop en grijpt hem. Gevangen is hij!

„Voorzichtig, hoor,” zegt Kora. Blij huppelt ze achter haar broer aan.

„Hij is van mij, hè,” vraagt ze.

„Ja, maar ook een beetje van mij,” vindt haar broer, „mag dat wel?”

Kora knikt. „Ja hoor.”

Nu heeft Kora een papegaai.

Moengo is boos

Moengo komt zijn huis uit. Het is een houten huis met een trapje om er binnen te komen. Hij houdt één vinger in de lucht. Er zit een lapje om. O, wat kijkt hij boos!

De kippen, die om het huis scharrelen op zoek naar eten, komen op hun baasje af. Misschien heeft hij wat lekkers bij zich! Maar wat is dat? Hij roept: „Ksst, ksst!” Hij zwaait met zijn armen. Verschrikt rennen de dieren weg. Nee, hun baasje is kwaad, die heeft geen lekkers.

Moengo is boos, omdat hij nog een beetje pijn heeft. En vooral, omdat hij die papegaai niet gevangen heeft. Dat akelige beest pikte hem zo gemeen in de vinger. Zo'n lelijk-kerd! Nu ja, lelijk? Hij wilde het beestje graag hebben. Nu is de papegaai natuurlijk door Kora's broer gevangen. Maar je kan nooit weten. Hij gaat toch even kijken.

Als hij bij de struik gekomen is, hurkt hij neer en kijkt goed rond. Nee, niets te zien. En hij hoort ook niets. Wie weet, zitten er nog meer vogels in de buurt! Hij loert en zoekt, maar kan niets ontdekken, ook niet in andere struiken.

Het jongetje komt bij de hut, die Kora en hij gemaakt hebben. Van kwaadheid schopt hij met zijn blote voet tegen een tak. Au, dat doet pijn! Hij grijpt die tak vast en smijt hem een eind weg. Moengo grijpt nog een tak en slingert die ook weg en nog een en nog een . . . O, hij vernielt de mooie hut! Wat jammer!

Als hij wegloopt, blijft er een schots en scheef door elkaar gesmeten hoop takken achter. Moengo heeft iets bedacht. Hij was toch de eerste die de vogel wilde vangen. Dan is hij eigenlijk van hem!

Langzaam loopt hij naar Kora's huis toe. Het is net zo'n huis als waar hij in woont: van hout en op palen gebouwd. Er lopen ook kippen rond. Ze tokken en knipogen verbaasd naar een kistje, dat beneden bij de trap staat. Wat zit daar een rare kip in, denken ze. Wat een gekke kromme snavel heeft dat beest! Ze zien de stukjes banaan in het hokje, maar ze kunnen er niet bij komen.

Daar komt Kora het huis uit. Moengo schrikt. Ze mag hem niet zien! Snel verstopt hij zich achter een boom. Onder aan de trap staat het meisje stil. Blij kijkt ze naar het kooitje. Fijn, ze heeft een papegaai! Dat zal vader ook leuk vinden! Ze zal hem alvast tegemoet lopen, want hij kan elk ogenblik thuishkomen. Vrolijk huppelt ze weg. De vlechtjes dansen mee op haar rug.

Moengo komt te voorschijn. Gelukkig, Kora heeft hem niet gezien. Vlug loopt hij op het kooitje af. De kippen springen verschrikt op zij. Wat wil dat jongetje? Moengo bukt zich en kijkt. Ja, daar zit hij, in het hoekje. Hij heeft zijn ogen dicht. Zou hij slapen? Nee, nu ziet het vogeltje er niet gevaarlijk uit! Als hij het nu eens meeneemt?

Terwijl hij daaraan denkt, begint zijn hart luid te bonzen. Opeens krijgt hij het erg warm. Ongerust kijkt Moengo om zich heen. Niemand te zien? Nee?

Vlug doet hij het deurtje van de kooi open. Hij grijpt... Ja, daar voelt hij iets. Au, au, het beest pikt weer! Van pijn geeft hij een schreeuw en loopt jammerend weg. Wat dom,

hij heeft vergeten het deurtje dicht te doen. De vogel is erg geschrokken en fladdert het hok uit, op de grond. De kippen kijken hem na. Zo'n vreemde snijboon!

Een brutale kip loopt de trap op en springt zo maar het hokje in. De lekkere stukjes banaan pikt hij op. Die boft!

Kora ziet vader in de verte al aankomen.

„Dag, vader, raad eens wat ik gevonden heb!” zegt ze, en ze grijpt vaders hand vast.

„Wat dan?”

„Nee, u moet raden.”

„Een kokosnoot,” zegt vader.

„Mis, nog een keer.”

„Je maakt me nieuwsgierig, wat is het?”

„Nee, raden, ik zal iets verklappen, het leeft.”

„Dan weet ik het al, een olifant.” Vader maakt altijd grapjes.

„Nee, een papegaai. Die mag ik toch wel houden, vader?”

„Als moeder het goedvindt . . .” aarzelt vader. Kora kijkt zó blij, dat vader geen nee wil zeggen.

„Van moeder mag het wel,” zegt Kora.

„Dan vind ik het ook goed.”

„Mag ik op uw rug?” Het meisje kan de grote stappen van vader bijna niet volgen.

„Vooruit dan.” Vader tilt haar met een zwaai de lucht in.

„Hop paard, hop!” roept Kora en ze trekt aan vaders haar. Daar begint vader hard te lopen. O, wat hobbelt en bobbelt ze nu! Ze moet zó lachen, dat ze bijna van vaders rug afglijdt.

Dicht bij huis roept Kora:

„Ziet u dat kistje, vader?”

„Ja.”

„Daar zit-ie in!”

„O, ik zie al iets bewegen, geloof ik,” zegt vader. Hij zet haar op de grond. Ze kijken in het kistje. Dan begint vader te lachen. „Malle meid, dat is geen papegaai, dat is een kip! Het deurtje staat open!”

Kora zet grote ogen op. Hoe kan dat nu?

„Tok-tok,” zegt de kip en fladdert weg.

Het meisje begint opeens zó hard te huilen, dat Mandri boven aan de trap verschijnt.

„Wat is er gebeurd?”

„De pap . . . pap . . . pap . . .,” snikt ze.

Moeder is ook aan komen lopen. Ze hoort juist het laatste.

„Wat is er met de pap?” vraagt ze verbaasd.

Maar Mandri heeft het al gezien. „De papegaai is weg, hoe kan dat?” zegt hij en kijkt rond.

Ja, hoe kan dat? Ze begrijpen er niets van. Vader belooft samen met Mandri te gaan zoeken.

„Maar eerst eten,” zegt moeder. En dat doen ze.

Zal vader de papegaai terugvinden?

Het mes

De volgende morgen komen de vriendjes Mandri halen. Wat een geschreeuw is dat voor het huis van Kora. Al die kinderen moeten naar de zendingsschool.

Ze gluren door het gaas van het hok. Wat zit erin?

Och, een papegaai! De jongens verdringen elkaar om beter te kunnen kijken. Is de vogel dan terug? Ja, vader heeft hem weer gevonden.

Het arme dier wordt bang van het lawaai. Al die donkere gezichten met die blinkende tanden, al die vingers zo dichtbij. Angstig kruipt het zo ver mogelijk achterin.

Daar verschijnt Mandri boven aan de trap. Hij heeft aan een kant een erg dikke wang. Er zit een halve maïskoek achter. Die heeft hij vlug naar binnen gepropt. Kora komt achter hem aan.

„Is-tie van jou?” vragen de jongens en ze wijzen naar het kooitje.

„Bwa bwee, beibuk bamun bwusje,” antwoordt Mandri.

De jongens moeten er hard om lachen.

„Wat zeg je toch?” vraagt Orlando verbaasd. Orlando is Mandri's beste vriend.

Mandri slikt gauw de koek door. Met zijn mond vol kan niemand hem verstaan.

„Eigenlijk van mijn zusje,” zegt hij, „die heeft hem gevonden.”

Kora bloost ervan.

„Houd je hem?” vraagt een jongen, die Ricardo heet.

„Natuurlijk.”

„Hoe kom je eraan?” wil een ander weten, „'k zou er ook best een willen hebben.”

„Zoek maar,” lacht Mandri, „in het bos vliegen er genoeg. Eerst een beetje zout op de staart leggen.”

De anderen lachen mee.

„Leuk hoor,” vindt Ricardo, „maar je hebt toch geen nest uitgehaald?”

„Welnee, ik zeg toch dat mijn zusje . . .”

„Je kunt zo'n papegaai goed tam maken,” valt Orlando hem in de rede.

De jongens zwijgen en kijken jaloers naar Kora. Ze willen wel allemaal zo'n leuke vogel hebben.

„Vooruit, we moeten opschieten. Straks komen we nog te laat,” roept er een.

„Laten we doen, wie het eerst bij de rivier is!” daagt Orlando uit.

Daar stuift het rumoerige troepje weg. Kora komt achteraan. Ze kan met haar korte benen die grote jongens niet bijhouden.

Bij de rivier staan al meisjes te wachten. Vlug gaan ze in de boten zitten. Een paar flinke jongens duwen de boten in het water en springen aan boord. Gaan de kinderen altijd zo naar school? Ja, want het is nog een eindje varen en omdat er geen mooie weg is, mogen ze de kleine scheepjes van hun vaders gebruiken. Zo'n schip heet een korjaal. Die hebben de vaders zelf gehakt uit dikke bomen.

Kora staat aan de kant en zwaait naar Mandri tot de boten

in de verte verdwijnen. Daar maakt de rivier een grote bocht en stroomt hij dicht langs hoge bomen. Die zijn van het grote donkere bos, het oerwoud, waar het erg gevaarlijk is. Er leven wilde dieren en slangen.

Kora bukt zich en raapt een steentje op. Met een plons komt het in het water terecht. Dat is een aardig spelletje. Ze zoekt er nog een en nog een . . . Zo'n platte kan soms wel vijf keer op het water stuiten. De grote jongens doen vaak, wie het de meeste keren kan. Maar Kora kan niet zo goed gooien. Wat zal ze gaan doen? Jammer, dat ze nog niet naar school mag! Het lijkt haar zo fijn. En Mandri vertelt altijd mooie verhalen uit een dik boek, de bijbel. Weet je wat? Ze gaat naar haar papegaai kijken. Blij holt ze naar huis toe.

De kinderen varen nog. De jongens duwen de boten voort met hun lange stokken. Met de stroom mee gaat het gemakkelijk. Soms krijsen er apen, die langs de oever aan het spelen zijn. Ze springen op en neer in takken, die boven het water hangen. Prachtig gekleurde vlinders zweven voorbij. De kinderen letten er niet eens op, zo gewoon is dat alles voor hen.

Opeens duikt er een dak op tussen het groen. Het is het dak van de school. Die is van hout gemaakt. Er staat een stenen huis naast. Daar woont de zendeling, die de lessen geeft. In het begin waren de jongens bang voor de blanke man met zijn enge, witte handen. Maar later niet meer, hoor. Het is zo'n aardige mijnheer! Hij leert hun rekenen, schrijven en lezen. Maar het vertellen vinden ze allemaal het fijnst.

De boten worden handig naar het land gestuurd. De kinderen springen op de wal. Sterke armen trekken de lichte

scheepjes op de kant. Zo, die kunnen tenminste niet weg-drijven.

Op het grasveld voor de school is het een drukte van belang. Van alle kanten zijn er kinderen gekomen. Allemaal willen ze veel leren. Sommigen zitten elkaar achterna, anderen stoeien en rollen over het gras.

In een hoekje staan wat jongens in een kring. Een grote knul met dik zwart krulhaar en glinsterende ogen staat in het midden. Hij heeft iets in de hand. Allemaal kijken ze er naar.

Mandri komt er ook bij staan. Wat hebben ze daar? O, een mes, een echt mes! Kijk toch eens!

Het mes gaat van hand tot hand.

„Zeg Rudi, geef mij het,” zegt er een.

„Dat zou je wel willen,” is het antwoord. „Nee hoor.”

„Hoe kom je er aan?”

„Gekregen van mijn oom, die vaart.”

Rudi kijkt gewichtig, knipt het mes dicht en stopt het in zijn zak.

De bel gaat. Iedereen gaat rustig bij de deur staan. Mijnheer laat hen binnen en knikt vriendelijk. Ze glijden in de banken.

Eerst vond Mandri het bidden zo vreemd, want hij moest zijn ogen dichtdoen. En dan sprak meneer met iemand, die je niet zag. Maar nu weet hij beter. „Bidden is praten met God,” zegt de zendeling altijd. Mandri knijpt zijn ogen flink dicht.

Dan zingen de kinderen een paar versjes. Die hebben ze uit het hoofd geleerd.

Iedereen doet de armen over elkaar en wacht.

O, wat een prachtig verhaal, over rovers, die een man kwaad doen en hem al zijn geld afnemen. Ze laten hem zo maar langs de weg liggen. En dan komen er mensen aan, drie. Twee willen hem niet helpen, maar de derde durft wel. Die heeft een ezel bij zich. Daar mag de zieke man op zitten. Aardig is dat van hem! De Here Jezus wil, dat alle kinderen ook aardig voor elkaar zijn.

Als het verhaal uit is, zuchten de kinderen. Jammer!

Nu gaan ze hard aan het werk: schrijven. De tong komt bij Mandri uit de mond glippen, zo doet hij zijn best. Toch lukt het niet zo goed als anders. Hoe komt dat? 'Telkens moet hij aan dat mooie mes denken. Had hij het maar!

De morgen vliegt om. De kinderen gaan naar huis. 's Middags hebben ze altijd vrij, want dan brandt de zon zo hard, dat het te warm is om te leren.

Ze rennen naar de boten, Orlando voorop. „Kom je, Mandri?” roept hij en kijkt achterom.

Mandri praat nog met Rudi. „Zullen we ruilen?” vraagt hij, terwijl hij naar het mes wijst.

„Ruilen, waarvoor?”

„Voor mijn boog, ik heb een heel mooie.”

„Poeh, bogen maak ik zelf met zo'n mes.”

Mandri aarzelt. Zou hij het doen? „'k Heb een papegaai,” zegt hij.

„Ruilen voor een papegaai?” vraagt Rudi ongelovig. Zijn ogen beginnen te glanzen. „Is het een mooie?”

„Kleur heeft-ie nog niet, 't is nog een jong diertje.”

De jongens roepen en wenken in de verte.

„Neem maar eens mee, eerst wil ik hem zien.”

„Goed, morgen,” antwoordt Mandri.

Daar holt hij heen. Hij heeft het warm gekregen. Maar dat komt niet alleen van het hardlopen.

Mag dat, Mandri? De vogel is toch eigenlijk van Kora . . .

Foei, Mandri!

Het is stil in het dorp 's avonds. De maan glinstert in de rivier. Soms springt er een vis uit het water op en hapt naar een vliegje.

Op de trap voor Kora's huis staat een kistje. De manestrallen vallen door het gaas naar binnen. Het diertje slaapt.

In huis liggen Mandri en Kora op de grond. Ze hebben geen bed op poten, maar slaapmatjes. Kora slaapt al. Ze snurkt. „Grrr, grrr,” klinkt het.

Mandri luistert ernaar, hij kan maar niet in slaap komen. Hij heeft zijn zusje het verhaal van school verteld. Ze vond het prachtig. De jongen draait zich om en om. Hij denkt na. Wat kun je wel niet allemaal met zo'n mes doen? Takken snijden en scherpe punten maken aan pijlen en speren. Wat zei Rudi ook weer? Laat maar eens zien. Ja, maar Kora zal de ruil vast en zeker niet goedvinden. En het vragen durft hij niet. Hoe moet hij dan de vogel meenemen, zonder dat ze het merkt . . .

Weer gooit hij zich op de andere zij en valt ten slotte toch in slaap. Nu snurken er twee. „Grrr, grrr,” doet Kora, „brrr, brrr,” doet Mandri.

Wat heeft dat te betekenen? Wat is die jongen van plan? Het is nog zo vroeg in de morgen. Kijk, hij heeft een doos met gaatjes bij zich. Voorzichtig sluipt hij door het hoge

gras. Bij een struik dicht bij de rivier staat hij stil en loert om zich heen. Nu bukt hij zich en blijft even zitten.

Dan loopt de jongen weg. O, het is Mandri! Wat heeft hij gedaan?

Er stapt nòg een jongetje buiten rond. Dat is Moengo. Die is altijd vroeg op. Hij mag dan niemand wakker maken, maar wel mag hij naar buiten. In huis verveelt hij zich zo.

Moengo wandelt naar de rivier. Kijk, daar liggen de korjalen. Hij klautert in een boot, die half in het water, half op de kant ligt. Varen doet hij niet, dat durft hij niet. Maar spat-ten gaat wel. Zijn hand spettert in het nat. Hij neemt een stok en doet alsof hij echt vaart. Hij plonst en plonst.

Opeens . . . „Krrè, krrè,” klinkt het. Wat is dat? De jongen houdt op met spelen. Hij luistert. Daar is het geluid weer: „Krrè, krrè.”

Moengo krijgt een kleur van opwinding. De lange stok rolt bijna de rivier in. Dat moet een papegaai zijn! Dichtbij! Hij klimt snel de boot uit en begint te zoeken . . .

Mandri ligt weer op zijn slaapmatje. Gelukkig, niemand heeft iets gemerkt. Kora slaapt nog. Zijn hart bonst onrustig. Hij doet zijn ogen dicht om beter te kunnen denken. Is het niet gemeen van hem? Wat zal Kora zeggen als ze het merkt?

Daar beweegt ze zich al. Ze gaat rechtop zitten. „Hé, slaap-kop, wakker worden!” Ze pakt Mandri's grote teen en trekt eraan.

Met een schok veert Mandri omhoog. Hij gaat staan.

„Je moet zeker naar school, hè,” babbelt het meisje. „Ik blijf hier. Ik pas wel op de papegaai, hoor. Dan vliegt hij

ook niet weg. Ik zal hem goed tam maken.”

Mandri wordt rood tot achter zijn oren. Hij krijgt plotseling een hekel aan zichzelf.

Kora schiet haar rokje aan en trekt de deur open. Met twee treden tegelijk springt ze de trap af. Beneden buigt ze zich voorover en gluurdt door het gaas. Daar staat het bakje met zaad, daar het bakje met water. Ze kan haar ogen niet geloven. Er is geen vogel. Het hok is leeg.

„O, o,” roept ze, „kom gauw, hij is weg.”

Mandri kijkt ook. Ja, hij wist het al. Het deurtje staat open.

„Zeker . . . eh . . . zeker weggelopen,” jokt hij.

Wat begint Kora nu te snikken. „Mandri, je zoekt toch wel voor mij?” huilt ze en veegt de tranen over haar gezicht. Vader komt op het rumoer af. „Wat? Is hij er weer van-door? Zo’n wegloper.”

Kora knikt en snikt maar door.

„Huil maar niet, wij brengen hem wel terug, nietwaar Mandri?”

„Ja, vader.” O, wat heeft de jongen nu een spijt.

„Ga jij die kant op, dan zoek ik aan deze.”

Mandri loopt vlug naar de rivier. Hij wil alles weer goedmaken. De papegaai geeft hij terug, dat is zeker. Onder die struik is hij verstopt! Hij bukt zich. Wat is dat? Geschrokken blijft hij even staan. De doos is er niet, de vogel is weg! O, o, wat erg! Hoe kan dat? Wie heeft dat gedaan? En wat moet hij zijn zusje vertellen? De jongen weet het niet. Wanhopig loopt hij in de richting van de rivier. Het is stil bij de boten. Er is niemand. Mandri zoekt en zoekt, maar hij ziet of hoort niets.

„Joehoe!” schalt het over het water. „Joehoe,” klinkt het

van alle kanten. Dat doen de kinderen die naar school gaan.
Ze komen Mandri halen.

„Wat zoek je?” vragen ze.

„De papegaai.”

„Och, is hij weggelopen?”

Ricardo komt ook aanlopen. „Kom op, we moeten naar de boot,” zegt hij.

„'k Moet nog eten,” antwoordt Mandri.

„Nu nog?”

„Ja, onze papegaai is weg.”

„Vanmiddag help ik zoeken,” belooft Orlando.

„Ik ook,” zegt Ricardo.

„Ik ook, ik ook,” beloven een paar andere jongens. Dat is aardig van hen.

„Wachten jullie op me? 'k Ben zo terug,” roept Mandri.
Dan holt hij weg.

Kora zit verdrietig op de trap. „Heb je hem gevonden?” vraagt ze.

„Nee, waar is vader?”

Moeder verschijnt in de deuropening. „Voortmaken, vader is al naar zijn werk. Hier, pak aan. Deze koeken eet je maar in de boot op.”

Mandri holt weg. Kora blijft zitten. Zou haar vogeltje nog terugkomen?

De kippen kakelen zachtjes en knipogen naar hun baasje.
Wat scheelt haar?

Moeder komt met een grote mand wasgoed naar beneden.
„Ga je mee?” vraagt ze aan Kora. Ze heeft medelijden met haar.

Kora knikt. Langzaam sjokt ze achter de wijde rok aan.

Terwijl moeder de was spoelt in het water van de rivier, stapt het meisje vlak langs de waterkant. Kleine visjes schieten weg.

Opeens klinkt er een geluidje achter haar. Vóór ze zich kan omdraaien, voelt ze twee handen om haar hoofd, die haar ogen dicht houden.

„Wie ben ik?” piept een stemmetje.

Kora herkent die stem. „Moengo,” antwoordt ze.

Moengo laat los en lacht zijn hagelwitte tanden bloot. Maar Kora lacht niet.

„Kom je spelen?” vraagt hij.

„Nee.”

„Nee? Waarom niet?”

„Daarom niet.”

„Doe niet zo flauw.”

„Nee.”

„Ik moet je iets laten zien. Ik heb iets gevonden.”

Nu wordt Kora toch nieuwsgierig. „Wat dan?”

„Kom maar kijken.”

„Moeder,” roept het meisje, „mag ik met Moengo mee?”

Moeder zit op haar hurken. Ze lacht haar dochttertje toe en knikt: Ga maar.

De boten zijn bij de school aangekomen. De kinderen springen op de kant. Rudi staat op het grasveld te wachten. Hij heeft het zakmes in de hand.

„Waar is-tie?” vraagt hij aan Mandri.

„Weg.”

„Nou, dat is niet erg. Het mag toch niet van mijn moeder. Ik houd mijn mes liever.”

Arme Mandri, wat is hij dom geweest! Had hij maar niet . . .

Groot is zijn verbazing als hij thuiskomt. Wat is dat in het hok? „Krrè, krrè!” Ja, hoor! De papegaai is terug! Moengo heeft hem gevonden, maar hij moest hem aan Kora teruggeven van zijn moeder.

Nu vertelt Mandri alles. Hij heeft er spijt van.

„Domme jongen,” zegt moeder met een verdrietige glimlach, „je moet altijd aardig zijn, en eerlijk. Dat leer je toch ook op school!”

Dat belooft Mandri graag.

De vriendjes, die komen zoeken, kijken op hun neus. Hoe kan dat? Het beest is terug. Verbaasd kijken ze in het kooitje. Het zoeken zou juist zo leuk geweest zijn!

Ook vader zet grote ogen op, als hij thuiskomt. Wanneer hij alles gehoord heeft, zegt hij: „Nu is het diertje ook van Moengo, die heeft hem teruggegeven.”

Maar Kora heeft medelijden met haar broer. Daarom zegt ze: „Ja, maar ook van Mandri, dat heb ik beloofd.”

„Dan heeft de papegaai drie baasjes,” vindt moeder.

Daar moeten ze om lachen. Ja, drie baasjes!

Een jaar later

Wie schreeuwen er zo? Dat doen kinderen, die bij de rivier aan het spelen zijn. Het water ligt vol stenen. Daar springen de jongens en meisjes op en af. Ze doen krijgertje, ze zitten elkaar achterna.

Orlando probeert een van de anderen te tikken. Maar die maken, dat ze weg komen. Handig wipt Orlando van de ene steen op de andere.

O wee, daar glijdt een meisje uit. Ze valt languit in het water. Is dat niet erg? Nee hoor, ze is zo weer droog in de zon. En alle kinderen kunnen goed zwemmen. Lachend en proestend komt ze overeind. Het meisje is kletsnat. Vlug tikt Orlando haar.

„Korra, Korra,” klinkt het opeens.

Kora staat aan de kant te kijken. Jammer dat ze nog niet mee mag doen. Ze vinden haar nog te klein, al kan ze een beetje zwemmen. Het meisje kijkt naar boven.

„Daar zit-ie,” wijst een jongen.

De kinderen kijken omhoog.

„Kora, je papegaai, hij roept je,” zeggen er een paar.

Nee toch! Is dat de vogel van Kora, dezelfde van een jaar geleden? Wat een mooi beest is het nu! Wat een prachtige kleuren: groen, met een gele kop en blauw op de vleugels. De veren glanzen als goud.

„Korra,” roept het dier nog eens. Het houdt zijn kop schuin en knipoogt naar de kinderen.

„Hij roept je,” zegt een jongen weer. Ja, hij kan echt praten. Dat heeft Kora hem geleerd.

„Kom maar, kom dan,” roept ze, „Lori, Lori . . .”

Lori? Ja, die naam heeft moeder voor het beestje bedacht. Maar Lori komt niet. Nee hoor. Kijk eens, wat gaat hij doen? Hij gaat ondersteboven aan een tak hangen. Met een poot houdt hij zich vast. O, nu draait hij nog in het rond ook en slaat zijn vleugels uit. Dat is knap! De kinderen roepen en klappen in hun handen. De vogel trekt er zich niets van aan. Nu hangt hij alleen aan zijn snavel. Wat een kunstenaar!

Opeens laat hij los en zeilt naar beneden, vlak over de hoofden van de kinderen, die gillen van schrik. Dicht bij Kora's blote voeten komt hij neer. Pas op, Kora, zo pikt hij je nog in je tenen! Nee hoor, het meisje weet wel, dat Lori dat niet doet, want hij is erg tam.

Een van de jongens probeert de vogel nat te spatten. Elke keer maakt hij een luchtsprongetje. „Niet doen,” zegt Mandri, maar hij moet er toch om lachen.

Lori heeft er genoeg van; hij vliegt op en een eindje verder gaat hij op de oever zitten. De vogel heeft zeker dorst gekregen. Hij steekt zijn snavel in het water en houdt dan zijn kopje achterover. Zo doet Lori een paar keer en stapt daarna het water in. Hij gaat fijn in bad. Met zijn vleugels slaat hij in het nat, zodat de druppels in het rond vliegen.

Maar nu komen de kinderen te dichtbij naar zijn zin, dus vliegt Lori weg. Op een lage tak blijft hij zitten kijken naar de druktemakers op de grond. Die springen en schreeuwen:

„Lori, Lori, Lori!” Het diertje wordt er opgewonden van. Het gaat op en neer dansen. Hoe harder de kinderen schreeuwen, des te vlugger gaat Lori op en neer.

Opeens vliegt de vogel weg, op zoek naar een rustig, warm plekje in de zon, om zijn veren te laten drogen.

Een van de jongens heeft al een nieuw spel bedacht. Hij tilt een dikke steen op uit het water en sjuwt die naar de kant.

Ja, ze gaan een stenen huis bouwen, net zo'n huis als de zendeling heeft. Ook Kora doet haar best. Ze mag meehelpen.

De papegaai zit op een tak in de zon zijn veren te poetsen. Het is stil. In de verte klinkt soms een eentonig geroep. Een stem zet twee ossen aan het werk. Die trekken een ploeg door een rijstveld.

Een vlindertje fladdert voorbij. Lori pikt ernaar. Gelukkig, net mis. Vlug maakt de vlinder dat hij weg komt. Nee, dat vindt Lori niet erg. Vlinders lust hij niet. Hij heeft liever wat zaad of maïskorrels.

De man op het rijstveld heeft het warm gekregen. De ossen wachten. Met zijn zakdoek veegt hij de zweetdruppels van zijn neus. Zo, dit stukje is bijna klaar. Dan kunnen de kleine rijstplantjes gepoot worden. Hij kijkt naar zijn veldje met maïs. De korrels worden al aardig geel. Maar zijn ogen staan somber. Al een paar keer heeft hij gemerkt, dat er dieren bij zijn maïs geweest zijn. Ja, er lagen afgeknaagde planten en de mooie korrels waren verdwenen. Heeft hij daar zo hard voor gewerkt? Zouden het soms ratten zijn? Kijk, daar komt een vogel aangevlogen. Wat een prachtbeest! Wat een schitterende kleuren: groen en blauw en geel. O, wat is dat? Ziet hij het goed? Nee toch, daar gaat het dier zo maar

tussen zijn planten zitten. Natuurlijk om de maïskorrels weg te pikken. Maar dat mag niet. Er is toch al zoveel door beesten vernield en opgegeten. Hij zal het dat dier gauw afleren. Zijn dure maïs! Hij zal hem flink laten schrikken. Boos laat de man de ossen in de steek, pakt een vuile doek en sluipt naar de plek waar hij de vogel zag neerkomen. Waar is dat dier gebleven? Hoor, er ritselt iets, daar beweegt een plant. Hij sluipt dichterbij en dichterbij . . .

Lori zit heerlijk te snoepen. Wat smaken die maïskorrels toch lekker. Met zijn kromme snavel peutert hij telkens zo'n korreltje te voorschijn. Er glijdt er steeds weer een op zijn dikke tong naar binnen. Het is zó lekker, dat hij vergeet rond te kijken of er geen gevaar is. Pas op, Lori!

Plotseling klinkt er een harde schreeuw dichtbij, er zweeft iets door de lucht. Het wordt donker om hem heen. Lori wil opvliegen, maar een vreemd ding drukt hem op de grond. De man heeft de doek over de vogel heen gegooid. Angstig doet Lori zijn best weg te komen. Dáár is een streep licht! De vogel schiet los, slaat zijn vleugels uit. Weg, weg, zo vlug mogelijk! Gelukkig, nu is hij vrij! Achter zich hoort hij schreeuwen.

De man kijkt tevreden. Nou, denkt hij, dat beest is zó geschrokken, dat hij nooit meer terug durft te komen. Hij raapt de doek op. Er ligt nog een groene veer onder. Dan loopt hij naar zijn ossen terug.

En Lori? Die is in een hoge boom neergestreken. Zijn veren zitten in de war, zijn hart bonst. Dat scheelde niet veel! O, o, wat is hij geschrokken! Gelukkig liep het goed af. Maar snoepen van de maïskorrels, dat doet hij niet meer. Nee, nooit meer!

Waar is Lori?

De volgende middag zit Mandri in de schaduw voor zijn huis. Het is warm. De zon schijnt fel. Wat is de jongen aan het doen? Hij maakt het hok schoon. Hij vult een bakje met zaad en doet schoon water in het andere.

Nu staat het deurtje altijd open. Elke avond gaat Lori in zijn hok zitzen slapen. Dat is hij gewend. Dan rust hij uit op zijn stokje en steekt de kop tussen de veren.

Mandri moppert. Kijk toch eens. Nu is dat stokje bijna stuk. Lori heeft het stukgeknaagd. Vader heeft gezegd, dat knagen goed is voor de snavel. En de papegaai eet het hout ook op. Nee, niets voor Mandri. Stel je voor, dat hij een tak opeet. Hij heeft liever iets anders! Zo'n hapje hout lust hij niet. Morgen zal hij een nieuwe stok zoeken.

Waar is Lori? Kijk, daar stapt hij tussen de kippen. Die vrouwen hem niet erg. Ze durven niet te dicht bij hem in de buurt te komen. Het is ook zo'n rare kip! En als hij boos wordt . . .

O, daar holt Lori weer achter een kip aan. Die fladdert kakelend weg. Gelukkig kan de papegaai hem niet bijhouden: de kip loopt veel sneller. Lori geeft het maar op. Mandri moet erom lachen.

Kora en Moengo komen kijken. Ze gaan op de trap zitten. Mandri kijkt op.

„Kora, luister eens,” zegt hij.

„Ja?”

„Zal ik vanavond weer een verhaal vertellen?”

„Ja, fijn,” zegt Kora.

„Wat voor verhaal?” wil Moengo weten.

„Och joh, uit de bijbel,” antwoordt Kora.

Moengo begrijpt het niet. Hij is nog te klein om naar school te mogen. Wat is de bijbel? Maar hij durft het niet te vragen.

„Kora, luister eens,” zegt Mandri weer.

„Ja?” Wat wil hij toch?

„Mijnheer... eh... mijnheer heeft gevraagd of ik... eh... Lori eens mee wil brengen.”

„Lori meebrengen?”

„Ja, maar ik neem hem mee terug, hoor. Mijnheer heeft over de vogels verteld.”

„Van mij mag het,” zegt Moengo eigenwijs.

Twee paar ogen kijken het jongetje aan. Ja, dat is waar, de vogel is ook een beetje van hem.

„Maar dan moet je mij ook zo'n verhaal vertellen,” vult Moengo aan.

„Als je hem maar niet weg laat vliegen,” zegt Kora, „en als het mag...”

„Wees maar niet bang, hoor,” is het antwoord.

De volgende morgen loopt er een hele stoet kinderen naar de boten. Een klein meisje stapt voorop. Haar twee vlechtjes schommelen heen en weer. Ze is zo trots als een pauw. Wat draagt ze? Een kistje met een paar openingen, en daarin zit... Lori. De arme vogel weet niet wat hem overkomt. Toen hij vanmorgen wakker werd, zat het deurtje dicht. Hij kon er niet uit.

Waarom maken de kinderen zo'n drukte? Hij schokt zo in het kistje. Nee, helemaal niet leuk!

Bij het water geeft Kora de kostbare last aan Mandri. „Er goed op passen, hoor,” zegt ze.

„Natuurlijk,” antwoordt Mandri en zet het hokje in een punt van de boot.

De meisjes zitten er al in. Zo, nu kunnen ze vertrekken.

Mandri wuift naar zijn zusje tot de boot om de bocht verdwijnt.

Kora zwaait terug en ze zucht. Mocht zij ook maar mee.

Op het grasveld voor de school verdringen de kinderen zich om Mandri. Allemaal willen ze de papegaai zien.

Rudi staat er ook bij. Zijn donkere ogen glinsteren. Had hij die mooie vogel maar!

„Mandri, zullen we ruilen?” vraagt hij. Uit zijn zak diept hij het mes op. Nu is het niet nieuw meer, het is een beetje verroest.

Maar Mandri aarzelt niet. Hij denkt aan Kora en zegt: „Nee, ik hoef geen mes. En het mag toch niet van je moeder.”

Rudi broemt nog wat en laat het mes in zijn broekzak glijden. O, ze moeten naar binnen.

Aan het eind van de morgen mag Mandri voor de klas komen om zijn vogel te laten zien. Hij is er verlegen van. Meneer doet de deuren en ramen goed dicht. Dan kan het beestje niet wegvliegen.

Voorzichtig doet Mandri het hokje open, en . . . floep, daar gaat Lori, vlak langs een paar meisjes, die gillen van schrik. Een paar andere duiken weg onder de bank. Lori fladdert

in het rond. Rudi gaat rechtop staan en grijpt! Net mis!
Wat hebben de kinderen een pret!

Lori houdt niet van die drukte. Hij gaat op de vensterbank zitten.

Meneer lacht. „Rustig jongens, laat hem maar, dan went hij wel,” zegt hij. „We gaan lezen.”

Maar van het lezen komt weinig terecht. Wat wordt Lori ondeugend! Met zijn staart komt hij in een inktpot terecht en hij trekt een lange inktstreep over een bankje. Met zijn sterke snavel scheurt hij een stuk uit een schrift. En als hij op het hoofd van een jongen iets vies laat vallen, rollen de kinderen haast uit de bank van plezier.

Nu heeft de papegaai er genoeg van. Hij gaat voor het raam zitten en begint zijn veren glad te strijken.

Wanneer de kinderen naar huis gaan, blijven Mandri en een paar van zijn vriendjes zitten. Lori moet nog gevangen worden. Mijnheer zal helpen.

„Lori, kom dan, Lori,” roept Mandri.

Maar het diertje blijft rustig zitten.

„Wacht maar eens,” zegt mijnheer. Met uitgestoken handen loopt hij op de vogel af.

Maar daar moet Lori niets van hebben. Snel vliegt hij op en dan . . . gaat de deur open. Een meisje heeft iets vergeten. Dat komt ze halen. Lori ziet het gat van de deur, de blauwe lucht.

Roetssss . . ., over het hoofd van het meisje heen schiet hij naar buiten.

„Lori, Lori!” roept Mandri nog.

Te laat! Ze zien de vogel achter de bosrand verdwijnen.

Wat is Mandri geschrokken! Wat heeft hij een verdriet!

Dikke tranen rollen over zijn wangen. „Mijn zusje,” huilt hij, „mijn zusje . . .”

Mijnheer slaat een arm om hem heen. „Niet huilen, misschien komt hij nog terug.”

Mandri's vriendjes staan er beteuterd bij te kijken.

„Kijk me eens aan,” zegt mijnheer tegen Mandri.

De jongen kijkt omhoog in het vriendelijke gezicht.

„Je bent al zo groot, niet huilen. Als hij niet terugkomt, koop ik een nieuwe vogel, want het is ook een beetje mijn schuld. Weet je wat? We zetten het kistje buiten en doen er eten in. Dan komt hij vast wel.”

Mandri houdt op met snikken. Hij veegt zijn tranen weg. Ja, misschien komt Lori nog terug. Maar wat zal Kora zeggen? En vader en moeder?

Als ze in de boot zitten, moet Mandri er steeds aan denken. Kora wacht bij de rivier. Ha, daar komen de scheepjes in de verte aan. Maar als ze dichtbij zijn, begrijpt het meisje, dat er iets gebeurd is.

„Waar is Lori?” vraagt ze, wanneer haar broer uit de boot stapt.

„Je moet niet huilen, hoor,” zegt Mandri flink.

Kora begrijpt het niet.

„Hij is weggevlogen, maar hij komt vast en zeker terug.”

Kora krijgt tranen in haar ogen.

Mandri ziet het.

„Als hij niet terugkomt, koopt mijnheer een nieuwe vogel,” zegt hij gauw.

Een nieuwe, een andere vogel? Maar Kora wil geen nieuwe vogel, ze wil Lori.

De volgende morgen gaat Mandri al vroeg naar de boot.
Zou mijnheer de vogel gevangen hebben?

Kora loopt mee tot aan de rivier. Mocht ze nu maar mee om ook te gaan kijken.

Als de jongens bij school komen, roept mijnheer hen. „Hij is terug, kom maar hier.”

Warempel, in het kistje beweegt iets. Het is Lori.

Mandri lacht blij. Gelukkig. Nu komt alles weer goed.

Mijnheer vertelt, dat hij het dier zag vliegen en dat hij hem met eten gelokt heeft. Het beest had zo'n honger.

En denk je, dat Kora blij was, toen ze Lori weer zag?

Nou, reken maar.

Lori wil ze niet meer missen.

Nooit meer.

INHOUD

I. Kora vindt iets	7
II. Moengo is boos	13
III. Het mes	18
IV. Foei, Mandri!	25
V. Een jaar later	32
VI. Waar is Lori?	37

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

J + M 6-10